

ΝΙΚΟΣ ΦΡΑΤΖΕΤΗΣ

ΤΟ ΤΡΕΝΟ
ΚΑΙ Ο ΦΩΚΝΕΡ

Περιεχόμενα

Ὁ νέος χειμώνας	7
Βροχή	8
Τὸ ἀστεῖο	9
Ἐρώτηση	10
Ἄκοῃ	11
Ἡ ἐκδίκηση τοῦ Δὸν Κιχώτη	12
Τὸ τατουάζ	14
Ἀναμονή	18
Ὁ ζητιάνος	20
Τὸ τρένο καὶ ὁ Φῶκνερ	22
Τὸ διαβατήριο	23
Ἡ ματαίωση τῆς ἐκστρατείας	24
Μιὰ νύχτα	26
Σκυφτὸς	28
Πείνα	29
Ἡ ὥρα τῆς ἀπόφασης	31
Ἡ ἐξοχή	33
Ἀποχαιρετισμὸς	34
Ἡ διήγηση	36
Ὁ ἔνοχος	38
Μεσάνυχτα	41
Ὁ σχινοβάτης	42

ΒΡΟΧΗ

Ἵππῆρξε βροχή, ξέρεις.

Θυμᾶσαι τοὺς δρόμους πλημμυρισμένους;

Δὲν τὸ πιστεύω.

Ἔχασα τὴν πίστη μου πλέον.

Μόνο ὅτι μὲ ἀγάπησες πιστεύω ἀκόμα.

Καὶ αὐτὴ ἡ πίστη φθείρεται.

Κρατῶ μὲ λύσσα τὰ λόγια σου καρφωμένα στὸ μυαλό μου.

Εἰδικὰ ἐκεῖνα ποὺ μοῦ ψιθύρισες κρατώντας μὲς στὰ χέρια
σου τὸ κεφάλι μου.

Θριαμβεύσαμε σὲ νύχτες ποὺ δὲν ἐλπίζαμε καὶ καταποντι-
στήκαμε κρατώντας τὴν ἐλπίδα μας δίχως νόημα.

Φοβηθήκαμε.

Ἡ βροχὴ ὅμως!

Ἡ βροχὴ ἀκόμα μπορεῖ νὰ ξεπλύνει τὴ φθορὰ στὴν ὁποία
ὑποβάλαμε τὸν ἑαυτό μας.

Ἄς ἀφεθοῦμε στὶς πληγές.

Θὰ ἔρθει τὸ νερὸ καὶ θὰ ξεπλύνει τὰ πάντα.

ΕΡΩΤΗΣΗ

Ήταν σφάλμα.
Μια δήλωση άνωφελής.
Δέν είχε τή δύναμη.
Άπλά δέν τήν είχε.
Σάν τò γέλιο που δέν σβήνει άπό τò στόμα του παιδιοϋ.
Πέρασε πολλά καλοκαίρια νά έλπίζει.
Ήρθε ένας χειμώνας βαρύς.
Έκεινη χαμογελοϋσε.
Είχε χρόνια νά χαμογελάσει.
Πολλές νύχτες μετά είχαν σταθει στη μέση ενός γυμνοϋ δω-
ματίου.
Θά γίνει τò σπίτι μας;
Ρώτησε.
Δέν άποκρίθηκε.
Έφυγαν.
Τυλίχτηκε σφιχτά με τά λευκά της χέρια.
Τò άλλο πρωί έξαφανίστηκε για πάντα.
Κάποιος του μίλησε για μιá άλλη πόλη που ίσως...
Άν δέν τόν ρωτοϋσε;
Ίσως νά είχε βρει τή δύναμη, ίσως και όχι.
Πλέον είναι άνώφελο.

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΚΑΙ Ο ΦΩΚΝΕΡ

Ταξιδεύω στὰ τρένα τῆς πόλης.

Βουλιάζω στὸν κόσμο.

Μέσα στὴ βιασύνη, στὸ φόβο.

Ἀμήχανα γέλια, ἀδιάφορες κουβέντες, ἓνας ἐπιβάτης διαβά-
ζει Φῶκνερ μειδιώντας.

Ἀδειάζω τὸ βλέμμα μου στὸ ψεύτικο φῶς τῶν βαγониῶν.

Γυρίζω ἀλλὰ δὲν φεύγω ποτέ.

Στὴν ἀσφάλεια τῶν δικῶν μου φόβων, τῶν δικῶν μου ἰδιο-
τροπιῶν.

Ἀναμένοντας πάντα τὴν ἐπόμενη μέρα.

Νὰ μὲ χωνέψει ξανά τὸ βαγόνι τοῦ τρένου, νὰ δῶ πάλι τὸν
ἐπιβάτη μὲ τὸν Φῶκνερ, τὸν ἄπληστο ζητιάνο νὰ ζητᾶ
ἐλεημοσύνη, τὶς βρώμικες γριῆς νὰ μασουλᾶνε κατάρες.

Μιὰ ρουτίνα ποὺ ἀλλάζει ντύμα μέρα τὴ μέρα.

Μιὰ ψίχα ἐλπίδας ὅτι κάποτε θὰ ἐκτροχιαστεῖ καὶ αὐτὸ τὸ
τρένο.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ἦρθαν μεσάνυχτα.

Μιά μέρα πὸ δὲν ἀποφάσιζε νὰ πεθάνει.

Νὰ ἀφήσει τὸ μέλλον τῆς ἐπόμενης νὰ ἀνθίσει.

Φεγγαρόλουστη.

Μιά ζεστή πανσέληνο τοῦ Ἰουνίου ἐξηγοῦσες τοὺς ἀστερισμούς.

«Μεσάνυχτα» ἀποκρίθηκα.

Εἶχες τόσο ἀπορροφηθεῖ, πὸ συνέχιζες νὰ μιλάς.

«Ἐν κατακλιθεῖς, ὁ χρόνος εἶναι μιὰ φενάκη!

Οὔτε γῆρας, οὔτε ὠριμότης.

Ἄνάμνησις πὸ φθίνει».

Εἶχες πάντα τὸν τρόπο τις ἀπορίες σου νὰ τις ἀνάγεις σὲ ἀξιώματα.

Δὲν θὰ ὑπάρξει ποτὲ χρόνος γιὰ σένα.

Θὰ εἶναι πάντα μεσάνυχτα.

Ἔνα ὄριο στὶς μέρες.